

www.e-rara.ch

**Demosthenis Oratorum Graeciae principis Opera, quae ad nostram
aetatem pervenerunt, omnia**

Demosthenes

Basileae, [1549]

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-93319>

Androtionianae Demosthenis Orationis Enarratio]

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

ANDROTIONIANAE DEMOSTHENIS ORA-

TIONIS ENARRATIO, HIERO-

nymo Vuolfio interprete.

Quod Euclemō, etc.) Hec post Philippicas prima est oratio publica. Accusator autē fatef inimitias, ut qui prius affectus iniurijs, accusationē ulciscat. Ne uerō uideat solus ut rixosus accusare, ostendit etiā aliū esse lesū. Primas em partes egerat Euclemō, & secundana est Diodori oratio. unde etiā cōstitutio est omīssa. Sciendū autē est quib. in reb. dissimulari potest, negandū esse nos ex inimicitijs accusare. Vbi autē simulas palām est, eam cōfiteri prestare, ne in manifestis mēdacij cōuincamur. Ait igit, Legislator Euclemō mihi extitit, pareo auctoritati eius, imitor magistrū. Plena autē humanitatis est clausula illa, Si modō potero. Non enim dixit: omnino cōfido me de eo poenas sumpturū, sed operā dabo, si modō possim.

Quod Euclemō.) Cōparatione tractatū est ex ordiū, eaq; de causa factū. plixius. cōfert em suas iniurias cū ijs quae Euclemōni acciderant. Eius enim pecuniā facta sunt insidia.) Quia peculator pecuniā mulctatur, & rem familiarem amittit: propterea sic dixit.

Et ut a uobis per iniuriam repulsam ferret.) Quia deiectus est magistratu & exactiōe tributorum. quare etiā dixit, per iniuriam.

Commenta.) Ostendit calumniam. Cōminiscimur enim ea quae non sunt.

Quae uel dicere.) Vide artem clausulae, quae uel dicere. Dum enim abhorret & recusat dicere, se insontem esse clamat.

Patrē.) Hoc & quae sequuntur, particulatim sunt proferēda, ut ostēdat absurditatē. Nam, ego ipse meū, maximā ostēdit reuerentiā: qui nec alterius patrē occidisse, occidisse meū qui potuisset? magnum enim habet incrementū reuerētiā. & uerbū, commentus, suspectū est, & simile priori. Ratio autē impietatis in defunctos talis fuit: Nō potuit Androtion Diodorū accusare parricidij, cū interfecti cognatus nō esset. Illis em solis accusandi potestātē dabāt leges. Reū igit facit fratrem interfecti, Diodori patruū impietatis, q̄ eius q̄ patrē occidisset, cōsuetudine uteretur, cū occisi fratris necē uindicare deberet.

Quem si occidisset.) Quod multa etiā talia in iudicij credant, etiā si uera nō sint: & sententiā ipse fert, * tanq̄ qui nō pbare nō possit urbes, si non receperint. Ego igit, inquit, quia futurum erat cōuicto patruo, ut & ipse reus peragerer, et periclitarer: aut, quia adiutabat patruū, hominem senem & aduoca-

to indigentē. Verbū ego, emphasin habet, quasi dicat: ego homo indoctus & imperitus rerū, iure nixus superauī artificē istum.

Etiā reliquo tēpore.) quasi dicat, Immortalis ero eius qui me prior laesit, accusator. Ex eo autem quod tantopere indignatur, magnitudinem eorum quae sustinuit, declarat.

Vobiscū.) q. d. qui unā laesi estis. Quia uerō ait, quae Euclemō reliquit, dicā: ne obijciat, eum ideo quod inutilia sciret, ea preterijisse, subiicit: quia sunt utilia uobis auditu.

Ego enim si uiderē.) Hec sunt exordia et quaedā sententiā ante cōfirmationē, quib. Androtionē criminat, ut decipiendū studiosum, ne ipse id qd culpat, facere uideat. noui artē, nō ignoro dolum q̄ usus est. Ideo premoneo ut caueatis. Auspicat autē criminationē Androtionis post exordia. Cōstitutionē em oratio nō habet, eō q̄ notū est argumentū auditoribus. notatu dignū est in hac calūniā, q̄ ipse decepturus auditorē a qualitate psonae cōtrariā opinionē cōcitāt. Cū enim haberet celebrē personā, & a puero notā aduersarij, ex ea calumniā arripere conatus est. Id em facit, ut auditorū suspicionem a se amoueāt. Quis em nō existimet auditorū, eū qui sit dicēdi facultate superior, eundē et ad fallendū esse paratiore, q̄ imperitū causarū et dicēdi?

Et omnem uitam.) Ad institutū post aggressionē fraudis transit: omnē, inquit, aetate cōsumpsit in fraudib. dextrē cōcinnandis. Insignis enim est inter Isocratis sodales.

Lex est.) Hic obserua dispositionē oratoris. Neq; enim natura rerū hunc requirit ordinē, sed oratoris solertia uires legis emouit, eamq; collocatiōe reddidit inutilē. Id qd dico, est huiusmodi: Senatus, ut lege de nauib. per Diodorū allata iubetur, triremes nō fecit: ergo muneris nō est capax. Ad hoc statim respōdet Androtion, legē esse aliā quae iubeat, si senatus ita se gessisse uideatur, ut munere sit dignus, gratiā ei referri a populo. atq; ita equo Marte pugnatū erāt inter se leges. Ideo anteuertit orator, & neruos incidit, atq; illius legis inutilē esse mentionē ostēdit. Quia enim frustra hic positū est, et propter dictū usum: uidelicet, ne secundā legis recitationē auditor requireret: nullā obiectionem, aut pugnam, aut contradictionem usurpauit. Aliter. Hoc surripere est causam auditoribus. Legem enim, quam iure opposuisset Androtion, Demosthenicā subiunctam, cōparat cum cōsuetudine,

natura rerū id nō admittēte, sed uī oratoris artē loco mouēte. Nam captio ex collatiōe sumit. Sed recitetur Demosthenica oratio: *Lex est, nisi fecerit triremes senatus, ne corona donetur.* Proinde hanc soluit Androtion, & aliā ipse opponit, quā iubet: *Si senatus ita suo munere functus sit, ut meritis coronam uideatur, ut populus ei prae- mium tribuat.* Sed ne aequo Marte pugnent hē- dū leges, propterea necessariō earū ordinē loco mouit, solertia & arte opposita scripti- 10 robori. Ea q̄ de causa in primis pstringitur Androtion, ut is impostor esse uideatur, nō Demosthenes. Esse porrō captionis gratia positā legē, & mentionē duntaxat eius fa- ctā, ne secundā eiusdē legis examinationē regreret auditor, ex eo cōstat, q̄ nullā prorsus obiectionē, aut contradictionē, aut pugnam ualidā adhibuit contra ipsam legem.

Hac querebat.) Secunda pars hāc est obie- ctionis. Nihilominus tamē callidē tractata est, q̄ prior. Ipsum enim Androtionē confi- tentē exhibuit, rogatū esse populum & lata suffragia, ut rursus hanc partē obiectionis, ad obiectionis alterius refutationē obijce- ret. Post enim ponet: Ego uerō si postulati dedissem, cōtraria legi dixissem, ut uideatur ipse Androtion pugnare secū, qui hic dicat rogasse praesidē, alibi rursus senatū petiisse neget. Ipsum em̄ suis coargui uerbis de peti- 30 tione, cū rogatio quodāmodo etiā petitio sit. Postea refutatio subiuncta est, nō ad ali- quā partē, sed ad uniuersam sententiā obie- ctionis pertinēs: Si consentaneū legi decretū scripsisses, hac ratioe potius senatusc. fieri de- buisset: ut uideatur legē excutiēdo, exclude- re Androtionē secūda legis mentiōe. Super- uacaneū enim uidebitur auditoribus, cū in aliū usum legē adhibuerit, adhuc eiusdē le- gis meminisse. Legitimū autē adiecit orator, tanquā ab Androtione diceretur, ut copiā 40 haberet refutadi. Solet autē id facere. Ac di- ctio quidē hāc ad totā pertinet sententiā, hoc modo: Si ex lege scripsisti, ea ratione magis fieri senatusconsultum debuit.

Dicit autē.) Callidē tractata est praesens obie- ctio. Cū enim cōsentanea priori uideatur (nā accusante Demosthene, cur tandē citra senatus auctoritatē decretū sanxisti?) aptē re- spondet Androtion, morē esse talē. Oratio- nem autē ad absurdū reducēdo, eum distin- ctius dicentē facit, quēuis senatū hoc modo accepisse: deinde adijciēdo, & nulli unq̄ se- 50 natui senatusconsultū esse factū: ut auditor ex ijs quae nouit, dicentē oppugnet. Quis enim ferret Androtionē dicentē: nulli tēpo-

ribus superiorib. senatusconsultū esse factū? Neq̄ enim cōsentaneū erat, cū lex extaret, ne qd decretū citra senatus auctoritatē fieret, quēuis senatū, qui unquā antē accepisset, citra senatus auctoritatē accepisse: cū ipse sci- ret, saepe etiā senatuscōsulta esse scripta. sed si obiectionem uera dicentē posuisset, iam quendā etiā senatū hoc modo accepisse: ip- se obiectionē irrefutabilē sibi fecisset. Quo- 10 pacto em̄ refutasset? aut tametsi refutasset, parū firmē tamē id factū esset. Quia uerō sci- ebat, id in aliquo senatu iam accidisse, pro- pterea distinctionē ad uniuersum tēpus re- tulit, & ad quemuis senatū: dicēdo, nulli un- quā senatusconsultū esse factū, ut auditorū tēstimonio absurditas refutetur. Vnde etiā in refutatiōe distinguere ac dicere ausus est: ego uerō eū arbitror haud uera praedicare.

Veruntamen.) Quoniā hoc in aliquo senatu accidisse sciebat, hoc posuit, ab ipsa negocio- rum natura coactus: & cōparat hic cōsuetu- dinē quorundā cum lege, & ostēdit, scriptū cōsuetudine esse firmius. Tametsi em̄ factū sit, apparere tamen non rectē esse factum.

Iam de lege.) Aditus ad secundam legem de nauibus.

Lex, inquit, non finit senatū postulare praemii.) Huic cōsentanea est illa, ut diximus, quā su- pra obiecit orator, quemadmodū annotaui- mus, esse legē quae iubeat, si senatus ita suo munere functus esse uideatur, ut & caetera. Fecit autē Androtionē hic cōtentiosius con- tra legē Demosthenicā pignantē, ut abdu- cat animū tū aduersarij, tū auditorū a men- tione firmissimae legis. Est autē quadriparti- ta obiectio, cuius prima pars est contra An- drotionē. Fatetur enim nō licere senatui po- 40 stulare praemii, triremibus nō factis. Quan- quā autē absurdū uidetur, ut aliquis ipse ea dicat quae sibi incōmodent: sed tamē quia uoluit suū firmamentū confessum reddere, ob eam rem aduersarij testimonio utitur. Deinde quia uidebat hominē dicendī artifi- cio fretū, esse cōtentiosum (hoc enim in pri- ori hominis calūmnia dixit), ppter ea nō ab- surdū putauit, tribuere ei cōfessas etiā orati- ones: ut uideret dicēdi artifex, ex ijs ipsis cō- fessis, quae tamē propter artē se superaturū putaret. Altera pars est, nullq̄ tamē, inquit, 50 uetat dare populū. Hoc sumptū est a senten- tia legis, ex praetermisso, q̄ utentē facit legis loco Androtionē, propter artē qua polleat. Sophistē em̄ est ea quae posita sunt omittere, ac dare operā, ut cōcludat ex ijs quae posita nō sunt, Tertia pars est: Ego uerō, si. &c. Ac primam

primā quidē obiectionis partē non soluit, quod à se, non ab Androtione faciat. Quia enim cōfiteretur Androtion, nō licere senatui prēmīū postulare, nisi triremes faciēdas curarit: quid cōtra hoc dicit Demosthenes, nī si illud, senatū petiisse? Id autē rursus conatur ex ipsius Androtionis uerbis demonstrare, quæ tertia pars erat obiectionis, cū prima propositiōe cōiuncta. Nam tertia pars quæ dam quasi cōfirmatio est propositiōis. Quæ autē est propositio? Lex nō sinīt senatū prēmīū postulare. Tertia autē est: Ego uerō si dedi postulātī, cōtra legē dixi. Hanc primam propositiōnē dissoluere aggressus est. Dissoluit autē primū à qualitate, præsides senatus tum fuisse, & qui iuberet ac cōprobaret præfectū illius tēporis senatoriū. Deinde per ratiocinationē: Quod si rogarūt, & ferendū suffragiū dedere potestātē, constat eos id ad munus impetrandū fecisse. Deinde per demonstrationē ex ijs quæ acciderūt: Ad hæc autē accedūt ea de quib. Midiam accusauit. Deinde quoniā ea ipsa quæ acciderāt, probationē aliā requirebāt, auditorū ea testimonio cōfirmauit: & refutatiōe absoluta, reuersus est ad secundam obiectionis partē, quā prætermiserat, eō q̄ prima propositio obiectionis, cognata esset tertiæ. hic autē refutare conat. Est autē refutatiōis secundæ obiectionis partis hoc principiū, *lam nec populū sinere dare, &c.* Adiecta tamē est causa etiā, cū alterā obiectionis partē nō suo loco refutaret, sed tertiā prius. Nam quia nō licere populo dare prēmīū, nō poterat ostendere, nisi prius ostendisset senatum petiisse: propterea cum primū docuisset eum petiisse, postea subiicit nō licere, quod populus coactus aut deceptus postulatione, tum dederit propter eos qui postulassent, cū id non liceret, tū nō sponte dederit. Proinde illud, *De lege igitur quæ* 40 *apertis uerbis uetat, hæc à Demosthene affertur propositio.* Sequēs autē cōtraria propositio, quæ & obiectio est, ab hoc loco incipit, *Lex, inquit, nō sinīt senatū petere prēmīū, &c.* Sciendū autē est, si quis prior orationē afferat, ei bifariā probatiōes esse distribuēdas, ac primū suas proferēdas probatiōes, pōst autē et refutationes earū omniū, quæ allatæ fuerint ab aduersarijs. Sed aliter potius dicamus. Quæ duplex ferē confirmationis natura esse de- 50 *prehēditur, si quis ipse prior habeat orationem.* Vna enim pars princeps est, qua quis suas cōstituere propositiōes conatur. Altera, qua ea quæ sequūtur & comitātur has, ut improbabilia, aut ut cōtraria dissoluere insti-

tuimus, ut firmiores fiant propositiōes. Atque id sit cōfirmationis ergo nostrarū propositiōnū. Iam grauius oritur certamen aduersus ea quæ ab Androtione ad firmamenta nostra præcipua euertēda, uicissim intendūtur. Ad iūmēto est igitur id Euctemonis orationi. Cum enim reiecerit ea quæ ad euerfionē principalīū argumentorū ab Androtione afferūtur, nō animaduertet eū de suis propositiōib. cōfirmādis tā opere laborare.

At dare tamen.) Sumitur hoc ē sententia legis ex prætermisso, quo utentē pro lege facit Androtionem, ob eam artem qua sit præditus. Sophistæ enim est, ea quæ posita sunt, prætermittere: & dare operam, ut ex ijs ea quæ posita non sunt, concludat.

Ego uerō si dedissem postulanti.) In ijs quæ præcedunt, dicebat: hæc rogabat præfectus, etc. Hic autē, si dedissem, inquit, postulātī, cōtra legem dixissem. Qui enim fieri potest, ut is qui in priore obiectione sit cōfessus, rogasse præfectū, & suffragia tulisse populū: rursus hic dicat, senatū nō postulasse, neq; se quicquā dixisse legi contrariū? Artificij hoc igitur specimē est, & ratio tractandarum obiectionū. Quare hac de causa mentionē legis omisit, & Androtionē fecit legi Demosthenicæ cōtentiosius aduersantē: ut abduceret animū & aduersarij & auditorū à recordatione firmissimæ legis. Facit autē hic cōfidentē Androtionē, nō licere postulare: ut ea re ostēsa, eum cōuincat. Atq; ea est prima pars obiectionis cōtra Androtionē: cōfiteretur nō licere senatui postulare prēmīum, nisi triremes curauerit faciēdas. Quamquā autē absurdum uidetur aliquē ea dicere quæ sibi incōmodent, tamē cum suū firmamentū confesum efficere uellet, propterea utitur aduersarij testimonio. Cum enim uideret hominem fretū artificio dicēdi, esse cōtentiosum, (hoc em̄ antea in eo perstringēdo dixerat) propterea nō absurdū esse putauit, attribue re ei confessionē: ut uideatur ille ipse homo eloquēs ex ijs ipsis quæ confitetur, fieri superior studere propter artem.

Quod si non feci mentionem.) Androtione confitente, nō licere senatui prēmīū postulare, nisi triremes faciēdas curarit, quid adhuc aliud dicat Demosthenes, nisi senatum petiisse? Quapropter id quod cōfiteretur Androtion, tanquam indubitātū præterijt. Sed petiisse senatū, rursus conatur ex ipsius Androtionis uerbis demonstrare. Fuit igitur prima propositio, lex nō sinīt senatū petere prēmīū. tertia autē est: ego uerō si dedi postulātī, legem

legem uiolauit. Hanc igitur propositionem primum dissoluere instituit. Dissoluit autem primum à qualitate, praesides senatus eos fuisse: & qui sententias comprobaret, praefectum eorum, qui tum senatorio munere functi essent. Postea ratiocinatione utitur: Quod si rogarunt, & ferendi suffragij ius dederunt: constat eos de eo laborasse, ut praemium obtinerent. Hoc uero id fuit quod in prima obiectione confirmauit. Haec, inquit, rogauit praefectus, de hoc suffragia tulit populus. Iam quod ad illud attinet, Atqui eos qui non postulant, licet dicere, eum ratiocinatione demonstrare questionem à fine. Nam si propterea postulatur ut accipiat, & rogatio ea gratia lata est: similis igitur est postulatio rogationi. Quod si lex postulare uetuit, rogare etiam, quod simile est postulationi, uetuit.

Ad haec igitur.) Quoniam ea ipsa quae acciderant, aliam confirmationem requirebant, testimonio auditorum fidem fecit his uerbis, Et haec uobis iudicibus non ex me cognoscenda sunt, & cetera. Dissoluere autem hic conatur: legem, ne populo quidem dandi dare potestatem, non factis triremibus. atque hoc se ostensurum profitetur. Sed quia non licere populo dare praemium, ostendere non potuit, nisi prius ostendisset petiisse senatum, propterea primum docuit eum petiisse: postea subiicit, non licere. Quia populus postulatione sit coactus & deceptus, & quia dederit propter eos qui postularint, & non ultro dederit. Eius rei probatio est, postulasse eos. Si enim senatus postulauit, non eripiendum esse, omnino dari sibi postulauit. Quapropter ad declarandum desiderium dicit, eos exiluisse, ita fuisse perturbatos, metuentes ne praemio priuarentur.

Non licere autem populo.) Altera pars est obiectionis, cum dicit: sed dare nequaquam prohibet populum. Tollit autem & hoc consimili ratione, sic: si in confesso est, postulare esse uetitum, multo magis dare est uetitum.

Triremes faciendas non curasti.) Hoc iam ex superuacaneo soluit: In ceteris rebus, tametsi bene senatus se gesserit, triremes autem non fecerit, nullo iure coronam accepturum. Est autem admiratione digna in hoc uiro reipublicae charitas, quod etiam oratione sola Rempublicam calamitosam esse non uult.

Operae precium est autem Athenienses.) Hoc refertur ad quartam obiectionis partem: Sed alia quaedam dico, propter quae senatum corona orno,

Pertinet autem haec pars obiectionis palam ad propositam Androtionis legem, quae iubet senatum, si suo munere pro dignitate functus esse uideatur, petere praemium. Sed quia multum ualere uidebatur scriptum & legis uox, propterea Androtionis orationem oppugnat. Non enim idem erat legem cum lege pugnare, & legem cum Androtionis oratione & uoce. Nam illius uis est eadem, at huius oratio multo infirmior. Refutatio autem sumitur ab utili, & tractatur utrinque, tum à glorioso, tum ab huius contrario. à glorioso, splendorem & praeciosa facta, è quibus appareat, quanta sit triremium utilitas. Ab ignominioso, calamitatem & eadem populi ob triremium penuriam commemorando. Admiratione autem digna est oratoris ars, qui dum legi se opponit & reluctatur, legem occultat, ac longè à praesenti oratione abducit, ut tanquam inermem & destitutum à socijs caperet aduersarium. Quod igitur tanquam princeps caput erat Androtionis, id per excellentiam & tanquam partem orationis factum, sua tractatione destruxit, neque remouit solum, sed et dissoluit: hic quidem nudis uerbis positus, lege autem aliorum translata.

Audio autem.) Obiectio iuridicalis Androtionis, ut constat oratio capitibus duobus, legitimo & iusto. Est autem translatiua, culpam à senatu in quaestorem conferens. Quidam autem putarunt ex duobus statibus constare obiectionem, translatione & deprecatione. sed uidetur translatiua esse magis. Etenim & Chæronensem cladem in oratione de Corona in fortunam conferendo, uidetur ea quae incommodabant, non deprecatione, sed translatione refutare. Restat igitur ut circumscribamus quid sit translatio, quid deprecatio. Quae igitur ipsi facimus, & quum sciamus esse absurda, tamen facimus ob fortiorē necessitatē urgentē, aut alioqui per imprudentiam & simplicitatē, haec ad deprecationem pertinebunt. Quae uero neque facimus, neque agimus, ab aliquo potētiore prohibiti, aut alia quapiam de causa, quae cum potestate est, ea sunt translationis.

ἡμιτάλα.) Hoc est, quinque talenta dimidio minus, ut sint quatuor cum dimidio: idque probatur ex pondere, apud Herodotum.

Nego esse iustum.) Conatur ostendere, aduersarium ipsum pugnare secum. Comparat autem tum eam quae à legitimo dudum illata fuit, obiectionem:

iectionem, & hanc. In illa enim ante dictum est, ex lege coronatum esse senatum: in hac, statuisse senatum facere triremes, sed prohibitum esse fuga quaestoris fabrorum naualium. Iure igitur contradictiones est uenatus. Sed nihilominus & hoc captiosum est.

Quid enim obstat, quo minus ostendat Androtion, alias senatum ob alia ex lege coronam accepisse: & rursus cum de triremibus pugna est, conferre culpam in quaestorem?

Iuratos.) Hoc acerbè dicitur in puniendo: simpliciter, in audiendo citra malefium.

Sublata enim senatus lege hac.) Hoc sic constituitur. si post, hac, distinguimus, sensus erit huiusmodi: praeterita senatus lege hac, quae triremibus non factis honorem haberi uetat, delegit eum. Sin distinguimus post (*senatus*) huiusmodi erit: Senatus ea lege contempta, quae iubet de sententia senatus creari quaestorem, istum sibi delegit suapte autoritate, inquit. Et enarratio hac cum sensu magis cohaeret quam prior, eo quod senatum crimini facit obnoxium.

Dicere porro instituit.) Propositio exceptoria est. Non decuit te, qui quaestum corpore feceris, scribere. Quae autem aduersus hanc affert obiectio, infamare (inquit) et infecta rime Diodore, cum ista dicis, instituiti. Nam si conuincere posses, ad Sexuiros ueniendum erat, & apud illos accusandum. Proinde propositio Demosthenis est exceptoria, sed Androtioniana obiectio est translatiua. Translatio enim non absoluta duntaxat defensione, sed etiam translatione refutatur. Adfert autem eam definitiue ex arte disputans, tum de conuicio, tum de argumento: & de utroque definitiue disserit, idque captiose. Nam cum rectè conuincere non posset, neque palam ostendere, talem esse Androtionem: per argutias argumentorum talem opinionem apud auditores studet excitare. Quid enim sit argumentum, quid conuicium, dicit. Eum autem non conuincere Androtionem, manifestum est. Post autem subiicit promissionem translatiuam, a loco & tempore. Ostendemus, inquit, tunc, non nunc, & accusationem ad Sexuiros referemus. ac transfert argumentum ad personam indefinitam, & non circumscriptam: ut cum prope ad argumenta accessisse uideatur, auditorem in suam sententiam pertrahat. Deinde per ratiocinationem egregie subiicit: Quod si te in alia causa reo, de his accusaremus. Sed ratiocinatio captiosa est. Primum

enim demonstrandum fuit, postea concludendum. Nunc cum nihil ostenderit, sic tanquam ostenderit, ratiocinatur. Postea subiicit aliam refutationem translatiuam: iam illud uobis est cognoscendum, eum qui leges tulit, &c.

Aut coniecturas.) Vide ut pater sit, artisque formas nobis relinquat, quo pacto in rebus obscuris fides fiat. Ac *τεκμήρια* quidē signa sunt à rebus sumpta. *ἐνότα* uerò uocat, qualitatē cuiusque, & personae existimationem.

Quae autem iste.) Illa erunt, inquit, quae in exigendis tributis Androtion conuiciabatur, seruos nominans, & e scortis natos. Est autē *ἐπαγγελία*, iudicium ad populi approbationem pertinens. & Aeschines, denunciaui ei approbationem, inquit. Assentitur autem probationibus orator, & soluendo ait, se id quoque facturos. * Neque enim conuertere potest.

Nam si quem alium dicimus.) Si aliud fuisset crimen, uelut falsae legationis, aut alterius rei, non perinde locum ea mentio habuisset. Nunc utraque consentiunt. Consentanea enim est scriptis legibus contrariis, uita cum legibus haud consentiens.

Quin illud etiam.) Haec refutatio translatiua est, per quam praese fert, id se uelle ostendere, non omnino necesse se habere apud Sexuiros accusare, sed licere. & ut sibi ea de re legem ferenti fides habeatur, nec eam recusare uideatur, Soloni tribuit orationem: idque nimirum facit ob inopiam argumentorum. Quia enim parricidii crimen ei erat obiectum, & aduersarium atrocioribus criminibus obijciendis ulcisci uoluit: ideo huc prouectus est, & maledictum in eum effudit: sed discrimen uitat, et aperto Marte colligendum ne sit, efficere studet, cum nullatenus habeat euidentem demonstrationem. Videre quidē est eum huius rei probationem in alium hominem transmouisse, & discrimen in illum eundem contulisse, dicendo: à quo poenas licet sumere: quasi periculum maximum sequatur eum, qui crimen non docuerit. Vnde conflictum uerens, & non obscure fugiens, recusationis refutationem postremam posuit: ac per eam ostendit, neque necessarium esse coarguere, neque à legibus harum rerum sancitam esse necessitatem. In hac igitur parte refutationis, aliquid obscuritatis habet elocutio, uel potius historia Reipublicae: quae ut exempli uice adhibita sunt, sic correctionem requirunt.

Non uno dedit modo.) Hic argutatur orator, sic explicando ea quæ de furto & sacrilegio duntaxat dicta sunt, quasi ad omnia crimina pertineant, ut ex confessis etiam controuersum colligatur.

ἀπαγε.) utere abductione. Est autem ἀπαγωγή, maleficorū undecimuiris traditio.

Firmus es, & tibi fides.) Hoc exempli uice adhibuit ad præsentem causam. neq; tamen ea referenda sunt ad causæ æquitatem, sed ad robur & uires corporis. Adducet autem nimirum ad undecimuiros, et carceris præfides.

Neutrum placet.) Hoc est, si neque ad arbitrium uenire, neq; ad undecimuiros abducere libet.

Accusa apud sexuiros. Id quoq; reformidas, defer.) Hoc est, indica Nouemuiris. Quod si repetisse idem uidetur, & conduplicasse orationem, non est mirandum. prior enim pars, tanquam à Solone sit: altera neutrum uis horum, quasi Demosthenis, assertur in medium, ut uideatur consentanea dicere sententiæ legislatoris. Et aliud ponit exemplum: Impietatis ratio est eadem: abducere nimirum licet ad undecimuiros.

Accusare apud Sexuiros.) à quibus accusationes in iudicium adducuntur.

Accusare apud Eumolpidas.) Tertia iudicii forma. Sunt autem sacrificorum pars Eumolpidæ, ac Eleusine sacra faciunt, & apud hos sæpe impietatis agebant, qui uolebant.

ῥα/φς.) apud Sexuiros nimirum. Referendum apud regem, ut Rex φάσις accipiat (est autē φάσις, accusationis nomen) eamque Sexuiris offerat, & à Sexuiris crimina iudicibus indicentur. Rex autē unus & ipse fuit annuorum magistratum, qui Nouemuiros uocabantur, qui sacra curabat.

De cæteris omnibus.) Hoc dicit, quia de impudicitia non licebat afferre eadem. Comuni igitur ratiocinatione cætera etiam uniuersa complexus est.

Si quis igitur se maleficum esse haud neget.) Subiicit translationem, & nouum probationis genus introducit Demosthenes: ac demonstrare iubet aduersarium, ea se non fecisse.

An hæc non fecerit.) Non, an pudicitiam suam non prostituerit: sed cum pudicitiam prostituerit, an non decretum fecerit: quasi crimen impudiciæ sit probatum, & hoc restet ut ab Androtione demonstretur, se non fecisse decretum. Interrogat enim id quod aduersarius negare non potest. Neq;

enim rogare solet Demosthenes ambigua. Nam si rogasset, An non pudicitiam prostituerit? respondisset Androtion, se non prostituerit: ac ridiculum fuisset interrogare ad uersarium, quod is confessurus non erat. Sed ostende, inquit, te non scripsisse contraria legibus. Nam impudicum esse, ostensum est. Huic figuræ affinis est illa, quam in Olynthiaca secunda explicauimus. Aut progressus aliquis mihi, uel potius uobis ostendat, hæc à me non uerè dici. Cum enim dixisset, statim fore ut Philippus euerteretur: subiicit, aut progressus aliquis mihi, & cætera. Non enim dixit, Ostendat, non fore ut euerteretur Philippus (id enim tū dictū, tū auditu fuisset ineptū, incerto rerum futurarū euentu) Sed ostendat, inquit, eum aut non decepisse multos, &c. Neque enim conclusionem rogauit, quam uolenter confirmabat suis propositionibus. Sed de argumentis demonstratis, & Philippi factis, quæ perspicua & non ambigua erant auditoribus. Cautè igitur hic etiam de furto et impietate apertè dixit, cætera autem infinitè.

Operæ precium autem est Athenienses.) Aliam aptam refutationem subiicit à sententiæ legislatoris, quæ & ipsa effugium demonstrationum continet. Efficere enim per sententiam Solonis studet, ne ipsum quidem punire aut arguere. Ab omni parte nimirum persuadere conatur auditori silentium, & ut mandet Androtioni, neq; uocet in iudiciū, neq; accusatorem cum eo de ante acta uita dimicare, sed reum tacere cogat. Id enim sanxisse legislatorem propter Rempublicam. Quæ euidentiā argumenta sunt, eum nullam habere impudiciæ demonstrationem. Deinde examinanda sententiæ legislatoris, orator id agit, ut in ordinem cogat Androtionem, ostendendo, nullum graue supplicium in eos constituisse Solonem, neque id magno studio habuisse: sed id confirmasse, quo democratia contineretur. Postea confirmat argumentationem in hunc modum: In democratia est legum & honorum æqualitas. Proinde & pauper, & ignobilis, & uilis, liberalitate sua in diuites utitur, & in eos qui primas tenent. At in paucorum dominatu Rempublicam administrantes, & magistratus, tanquam dominos, nemo cæterorum audet intueri. Proinde qui flagitiose uixerunt, opprobrii metu (à quo in populari imperio

imperio propter bonorum æqualitatē immunes esse haud queant) daturos esse operam credibile est, si multi sint, ut aut omnes redderent impudicos, sic administranda Republica, ut dissimiles uituperarent: aut Reipublicæ formam penitus immutarent, quod scirent instituto paucorum dominatu, qui eis auderet maledicere, fore neminē.

Quæ propter uos interdixit.) Turbat auditorem, iniicienda suspitione abrogandi status popularis, quæ auditores perturbat & terret: ut tanquam periclitante libertate, Androtion ejiciatur. Captiosè autem hoc loco argumentatur. Legislatores enim eos eijcit, qui conuicti sunt impudicitie, ac haud dubiè de condemnatis loquitur.

Et illos aut daturos operam, ut abrogent.) Vide ut hæc sententia, aut daturos operam, ut Rempublicam evertant: postulet dici, efficere quàm improbißimos, ut eorum quàm simili essent. At Demosthenes antequam hoc subiiciat, priorem propositionē confirmat. Nam cum duæ sint propositiones, quarum una est admirabilis: hæc nimirum, fore ut popularem statum euersum cupiant: altera, daturos operam, ut omnes sui quàm similes efficiant: admirabilis propositionis medicinam excogitauit, causa adiecta. & si mul etiam aditum sibi patefecit ad alteram reddendam probabilem. Quando? quia auditor ubi ex ratione cognouerit, quānam de causa uellent abrogatum statum popularem: non requireret amplius etiam in altera, qua ratione uellent ciues reddere sui quàm similes, cum ex ijs quæ supra dicta sunt, abundè causam intellexerit. Hoc eò facit, quod in uniuersum cognouimus, nimis ab surdis et admirabilibus propositionibus, rationes statim esse annectendas.

Ac de lege quidem.) Ad quartam legē nunc accedit: quæ, cum & ipsa pertineat ad ignominiam, ex paterno ære alieno sumitur. Illud autē considerandum est, eum ubiq; dicere, eius esse filiū qui debuerit. Eum autem debere etiam nū, nō confirmare. Quare suspicio restat, an fortè multa sit soluta. Refutatio hic etiam, ut in impudicitie crimine, translatiua est. ac propositio hic æquè exceptione cōstat, nō licere ignominioso decretū facere. Obiectio autē translatiua est. Non indicat me, inquit. *ἐν δὲ αἵσις* autem iudicij nomen est, et actionis in eos, qui cū erarij sint, nihilominus administrationē Reipublicæ capeßunt. Dicitur autē *ἐν δὲ αἵσις* etiā de homi-

cidis, cū eum in locum redeūt, quod nō licet, ut ait in oratione Aristocratea: *ἰν εὐς οὗ ἐξυλῆς* indicant. Valet *ἐν δὲ αἵσις* etiam in proditores, id quod Philippica nona est explicatū: anno autem ante captā urbem, *ἐν δὲ αἵσις*, id est, proditoris reum fecit Philistidem. Hæc obiectio cum translatiua sit, eiusdem generis est etiam refutatio, sumpta à tempore & à modo: à tempore, tum faciemus, non mehercule nunc: à modo, deferemus. Nunc enim nō deferūt, sed legum uiolatarū accusant. Diuerse autē sunt rationes. Deinde rursus demonstrationes ab Androtione postulat, ac interrogatio etsi firma uidetur atq; probabilis, captio tamen est. Non enim ait, Ostende, nō debere patrem: sed, non fugisse ex carcere, atque eum de rebus confelsis & manifestis prouocat. Neq; enim demonstrare potest Androtion, patrē nō fuisse ærariū: neq; nō fuga ex carcere elapsum. Quod si rogasset, ac respondere iussisset, an nō deberet: Androtioni demonstratio fortasse non defuisset.

Sed cum conuenit.) Id huiusmodi est: Iubere leges in maiora crimina in primis inquiri: post, in minora.

Ne quingentos ciues.) Obiectio ut in peroratione, quæ tamen probationis aliquid & pugne adhuc continet. Vide autem à iusto esse sumpta: iniquū esse tot Athenienses, qui amplius decies mille sint, affici ignominia. Quoniam autē multitudine senatus placare iudices studebat, quingentis senatoribus decies mille ciues opposuit. Obiectio igit, ut diximus, contradictoria est à iusto & à dignitate, tractata per contrarium. Afficietis ignominia ciuium uestrorum partem, si corona senatū priuabitis. Pars enim populi est senatus. Pertinere autē ad perorationē ex eo constat, quod ea quæ ab aduersarijs afferuntur, nō euertit, sed placare studet auditores. Est autem etiā translationis aliquid in obiectioe admistum. Illorū causa agitur, non mea.

Ac eripere munus.) Significatio est, datam esse iam coronam. Qua de causa dicimus, non potuisse Diodorum ab initio impedire Androtionem.

Ne probro afficiatis.) A dignitate sumpta, et placandi causa adhibita est. Tota autem refutatio translatiua est ab utili. Interdū enim alterius generis est obiectio, alterius refutatio. Etsi autem translatiua, nihilominus tamen est κατ' ἀντιπαράστασις.

Cui enim probro est.) Reprehensionem acriter uerbis

ter uerbis confirmat, ne totū senatum offendat, parua eius partem arguendo, tum instantia, tum ἀντιπαράδοξον pugnā tractādo.

Aut igitur.) Et hæc pars ad supradictā obiectionem pertinet. Nam patrocīnabuntur senatui, & opem ferent Philippus & Antigēnes: non aliud ualet, nisi eos eadem esse dicturos quæ dixerit Androtion. Quare ex his etiam confirmatur, epilogicam esse supra dictam obiectionem. Distinxit autem a se inuicem personas, ut posset, postquam de diuersis qualitatibus disseruisset, refutare cōmodius ipsam obiectionem, quæ ab aduocatorum dignitate emergebat.

Patrocīnabitur Philippus senatui, & Antigēnes.) Hoc emphasisin habet, etiamsi ascenderint, eos tamen nihil habituros quod dicant de decreti equitate: sed fortasse daturos operā, ut pro defensione senatus aliquid dicant. Quod si dixisset eos decretum esse defensuros: iisdem refutationibus certasset, quibus prius etiam usus est. Neq; uerò hæc est aduocatorum reiectio. neq; enim reo patrocīnatur, sed sibi metipsis.

ἀντιγράφος. rescriptor.) Nomen dignitatis est, eius qui pro senatu ad populū rescribit, quibus in rebus opus est.

Suo arbitratu moderabantur.) Odium mouet, q. d. utebantur cæteris tanquam mancipijs, translata in se autoritate. Vide autem ut uerecundia cum iracundia seruetur in his: Qui uobis delinquere uidebitur. Neq; enim statim supplicium subiecit, sed iudicium prius fieri passus est.

Archiam præterea Cholargensem arbitror.) Peculiarem in peroratione locum Archiæ tribuit, ob diuersitatem dignitatis. Nam hæc uerba, ut æquum, significationem habent uirtutis uiri, & existimationis, in qua sit apud Athenienses. Vult tamen laudibus & testimonijs huius uiri senatus accusationē confirmare, atq; per easdem laudes a defensione etiam uult dehortari uirū. Artificiosius autem cū eo differit, quod & eruditus esse, & philosophiæ studiosus putabatur. Separauit autem hunc ab alijs, ut eum tanquam hominem æquum ueritate duntaxat caperet, neq; coargueret. Sed quia eruditus esse, & philosophari putabatur, acutius cum eo disputat. Arbitror, cum uerbo patrocīnaturum, est coniungendum.

Arbitror autem.) Hactenus a duplici qualitate tum senatus, tum aduocatorū, quemadmodum in perorationibus, processum est,

Deinceps aut iterum cōcludit ab Androtionis qualitate. Sed ea conclusio forma obiectionis est exposita. At inuidiā sustineo, inquit, propter eam beneuolentiā qua remp. prosequor, & propter æs alienū publico nomine redactū. Hanc obiectionē sumpsit a qualitate Androtionis, eo quod & Euctemoni cum Androtione similtas propter tributōrū exactiōē intercedebat. Non tamē perspicuē causam apposuit. Obiectionē autem translatione soluit. Non de his, inquit, iurastis uos sententiam dicturos, sed de eo, an decretum sit legibus cōsentaneum. Idq; argumentū iterum sumptū est a repugnantibus. Deinde subiicit, iniquissimū esse instituire accusatiōē, quosdā remp. lādere, & quæ sequuntur. Hoc ipsum aut etiam a contrario dicitur. Genus enim contrarij sunt etiam repugnantia. Postea comparationem subiicit: si nō pluris, inquit, æstimatis remp. & leges, & iurisiurādi religiōē. Si enim absolueritis, &c. Aliter. Hic apertē incipit peroratio, sed a sua persona. Est enim accusatori cōsideranda etiā rerum qualitas. Nō igitur ausus est dicere Androtion: hoc lucrifeci, & actiōē contra me instituit Diodorus, quod contumelijs affectus est, & a me iniurijs agitat: quem cū parricidij reum fecissem, nequaquā tamē ostendere potui, eum patri suo necē obtulisse. Omnino enim uacordiae fuerit, si contra semetipsum Androtion his uerbis uteretur. Præsertim cum ipse etiam Diodorus in exordio professus sit, se uenisse ad accusandum, ut calumniatorem ulcisceretur. Quapropter hac ratione omīssa, nō iniuria eam posuit, quæ posita est in cōtrouersia. Nam illa ratio tributōrū, ut splendida erat Androtioni, sic suspecta auditoribus. Proinde causam iudicij a sua persona ortā, tacuit. Eam uerò quæ a persona Euctemonis incidebat, assūpsit. Præsertim cū sciret Androtionē cum primis fretū esse ac superbire exactiōib. ut iisdē exactiōibus alter gloriaret, alter easdē deprimeret.

Volo autē.) Ab hoc loco incipit egressio, quæ tamē si uideatur coniuncta esse cū ijs quæ modō in persona Androtionis exagitata sunt, lōgo tamē interuallo distāt. Nam ea pars obiectionis quæ a qualitate personæ sumpta fuit, ad placādos iudices, & perstringendam accusatiōē ab Androtione allata est. Quæ aut sequunt, princeps qdammodo caput sunt accusatoris, q; obiectioni nō opponit, sed alioqui qualitatis calumniā continet,

rinet, tanquā præcipuū quoddā caput allatum in mediū. Ac Androtion quidem suis uerbis accusationē perstrinxit: at hic per egressionē uicissim eius acta in repub. insectatur. Aliter. Pollicetur se duo facinora dicturū, quæ unā cōplexus est, uerbis quidē in speciē simplicibus, sed reuera plura significantibus, q̄ pro cōplexione. Est aut̄ πᾶσι cōplexio pluriū illustriū, quā cōtrariotum in eadē actione coaceruatio. Nam uocabulū inuerecūdus, ad corpus pertinet, & ad illam in populo usurpatā audaciā, quam ostentauit in tributis exigēdis. Vnā etiā significat conciones, quas de delicatis coronis habuit. Audaciē aut̄ uocabulū, innuit illud quidē populo factā contumeliā sed perstringit etiā euident̄ eius sacrilegiū. Nomen aut̄ κλέπτης, duo furtorū genera cōplectitur: unū exactionū, alterū coronarū. Nomen superbus, perstringit eum, ut paucorū potentiae studiosum. Paulo antē enim homines impudicos, ut paucorum potentiae studiosos, perstrinxit: ut hic etiam per reipublicae formā, eam suspicionem confirmaret.

Ac primum id quod maximos ei facit animos.) Solet laudes eorum, quos insectari libet, in crimen cōuertere, ac illustre actionē in calumniā & reprehensiones, ut non modō nō gloriant̄, sed etiā ut de obiectis criminib. purgare se cogant̄. Id aut̄ facit à circumstantiis, ab iis quæ rei coherant, à modo, à causa. Facit aut̄ hic mentionē Euctemonis, ut caueat ne apte oppugnet obiectio. Cum enim Androtion sermonē iniiceret, ob exactiones illa sibi uisuenire: mentionē etiā facere potuit negocij Euctemonis. nō tamē dixit, sed ultrō omisit, ne cōfirmare uideretur excitatā ab Androtione suspicionē. Non igitur aperte obiectio posuit, neq̄ dixit, Euctemonē ob similitudinē propter exactiones ortā, mouisse li-
40 tem hanc, sed in uniuersum pro ciuib. : ut & illic populū in eum cōcitaret, & hic locū haberet ipse per se exactionis examinandæ. Habet tamē occasionē faciendæ etiā Euctemonis mentionis. Nam ubi pugnatur, non abest suspicio. Vbi uerō suspicio omnis est remota, et res ipsa per se consideratur, ea res magis obest reis. Pollicitus igitur est, se ostēsurum, Euctemonem non habere tributa reipublicæ: sed id non ostendit.

Cum autem ijs de rebus conciones haberet.) Hic assertur impudētia & audacia, deinde subiicit translationē tanquā aduersus obiectio-
nem. Non exigenda fuerūt tributa, dixerit

aliquis. Omnino exigenda erant, sed ita ut leges iubent. Sequitur altera translatiua obiectio: sed humaniores erant, quā pro necessitate & temporibus, leges.

Propter tempus.) Siue quod eo tempore bellum gerebatur, & pecuniā requirebat: siue quia tempus, mediū est uocabulum, et deinceps subiungendum est, quā tum potestate fuit præditus.

Cum decreto se undecimuiros sequi iussisset.) Argumentatio cōtraria quodammodo uidetur ei quæ est in Timocratea. hic enim clementiam prædicat, illic humanitatem repudiat. Sic quicquid quouis aut loco aut tēpore dicit, id omne refert ad causæ præsentis utilitatem. Nam et hic Androtionis culpat improbitatē & petulantiam, & illic legē legi comparando, magis celebrat utiliorē. Deinde per exemplū triginta tyrannorū ostēdere uult, Androtionē illorum moribus esse usum.

Adduxit eos ad ædes ciuium.) Loquitur tanquā de castris, ad rei significandam per sequentiā atrocitatem. Quamobrem etiam carcerem uocat ædes.

Sed propter ceteros.) nimirū propter inopes & pauperes. Vnde subiicit: hoc enim est popolare. Aliter.

Vndecimuiros sequi se iussit.) Et modū cōtinet, & insolentiam exactionis, & contumeliā in magistratus, qui eum secuti sunt: quo loco etiam paucorum dominatus ratio declaratur. Deinde cum ipsam exactionē calumniari nequeat, modū perstringit, & pecuniæ quantitatem, dicens, cum tantilla pecuniā hoc modo redacta sit: hoc est, per uacordiam & contumeliā.

Quæ in rempublicam introducuntur.) quia oligarchicum statum, uice popularis introduxit.

Tum igitur ut accepimus.) Vt si quis mendacij argueret, reprehensionem effugeret, inauditum referendo.

Tum aut̄ nemo est.) Ex parte quadā ostendere conatur, Androtionem sæuiorem esse triginta tyrannis. & modus est huiusmodi: illi eos qui in foro conspiciabantur, occidebant: eos uerō qui se occultabant, nō curiose persequabantur, sed sinebant in latebris esse incolumes. At iste Androtion, eos etiā
50 qui domi se occultauerant, inuestigatos in carcerem protraxit. Hac igitur ratione tyrānos superauit.

Aut tectum.) διαστυν, expressio est, facta exaggerans, In hanc sententiam: ô uicinē,

non faciendæ iniuriæ causa tuas ædes conscendo, sed Androtionis uiolentiâ perterritus, ianuâ fugio. Tu igitur cõserua gentilẽ.

Aut alijs in rebus indecorẽ se gesserit.) Intellige omnia quæ illi faciunt, qui metuunt ne deprehendantur: quod genus est, & uocem & habitum simulare muliebrem, pro famulo se gerere, & seruilia tractare opera, omnia deniq; alia eius generis.

Atq; hæc si ab uxore sua facere conspiciatur.) His uerbis admirabilem se præbet. In summa enim inopia callidẽ occasiones excogitat. Ne quis enim diceret: at nemo eum uidit illa facientem, & malum minus erat: uide ut domo sibi comparet testem, acerbissima uxoris reprehensione excogitata.

Quæ ei ut ingenuo desponsa fuerat.) Specta accusatorẽ. Verbis, inquit, me decepisti, uxor queat dicere. Ut ingenuus me duxisti, nũc te cõstat esse mancipium. Ciuem putabam me habere, & Atheniensem uocabam maritum: sed ut apparet, infelix ego mulier, famulũ coniugem nacta sum. * Ac talia tractare licet. Sed quoniam testem alium non habebat earum absurditatum, id excogitauit, ut muliere pducta, illam indignitatem exaggeraret. A fortuna, eum qui fuisset ingenuus, seruorum pertulisse mala. Deinde à qualitate eius qui fecit: Quem facinora & uitæ ratio, ne sibi quidem factas iniurias ulcisci patiunt. A modo exactionis per translationem. * Deinde à diuersitate personarũ & rerum, describendas fuisse possessiones, non uexanda corpora.

Harum uerò rerum autor esset Androtion.) Atrocitatem amplificat ab eius persona qui fecit. Homo prostitutus, inquit, homines modestos exagitabat: & insectabatur is uir, qui tametsi afficeret iniurijs, boni consulere debebat fortunam, & inclamare præsidia legum nõ audebat, qui propter capitis diminutionem inimicos persequi non poterat, qui tacite suspirans æqui boniq; faciebat, si nõ de nuò læderetur.

Quæ de causa igitur omisiss.) Docet aliam rationem cõuenientis exactionis. Describendæ, inquit, erant debetium possessiones, ut publicè possidendæ, eorum qui tributũ nolent pendere.

Sed uinciebas & insectabar is homines ciues.) Sapienter admodum in ciuibus uerbo insectari est usus, quod erat intolerabile Atheniensibus. Inquilinos autem erumnosos nominauit, id quod eorum fortunæ humilitati con-

gruebat. Protinus quidem hæc si immutaris, non æquẽ bene habitura sunt.

Vulgato corpore mulierculas.) Ut etiam ipsis nominibus Androtionem perstringat. Deinde à repugnantibus. Suum quidem patrẽ publicè uinctum, ob multam pecuniariã censuit esse liberandum. Cæteros autem ciues contumelijs insectandos: cum Androtion non tributa debuerit, sed ærarium depulatus fuerit. Postea amplificationem subiicit, domo trahi in carcerem. Nam ex foro solatij habet aliquid. Domo autẽ id fieri grauius crimẽ est, & fidem facit illis mulierum contumelijs.

Quod si quibus dignæ uidentur.) Neq; apertè insectatur, neq; prorsus eas defendit. Nam illud odiosius est, & inhumanum: hoc uerò eius, qui tali uita delectetur. Opem autem ferendam esse, ad Reipublicæ formam re-

tulit. *πρωγῶνες, id est præludia.)* Orationes sunt, quæ nobis iudicum audientiam preparant. *ἄγῶνας, id est, causa enim iudicium est.*

Huius accusationis dicere audebat.) Hoc loco uniuersam eius uitam per occasionem insectatur. Ut uideatur Androtion multo antè præsciuisse, fore omnino, ut ppter insignes iniurias in crimen uocaretur. Proinde id, inquit, quod subinde prædicebas, conscientiam arguit tuorum scelerum.

Non à te dicendæ.) quasi dicat, Qui sis flagitiosior ijs quos criminaris. Aut sic, non à te dicendæ qui homo sis, & fortuitis casibus obnoxius.

Ex his porrò certius cognoscetis.) Demonstratio per comparisonem, inuisum esse propter mores, non propter exactiones.

Satyrus enim naualium curator.) quasi dicat: qui ea loca purgat, per quæ triremes protrahuntur, aut cui nauium ipsarũ cura est commissa. In quibus uerbis spectatur instantia: Non propter exactiones inuisus est. Fieri quĩ potest? Alioqui enim inuisus fuisset etiam Satyrus. Sed propter suos mores, & insolentiam. Aliter. Rursus confirmat, eum nõ propter rempublicam, sed propter crudelitatem sibi parasse inimicos. Citra comparisonem enim ostendit, eum propter mores, non propter exactiones esse in odio. Sequitur argumentum translatiuum: si propter publicã utilitatem redegisset exactiones, accusandi fuissent peculatores, duces & oratores. Sed id eum facere non constat, Apparet igitur eum non pro uobis fecisse

cisse exactionem. Deinde quia coniecturalis in oratores & duces locus uidebatur, statim subiecit demonstrationē his uerbis: De quibus apud uos iudicium factum est.

Hos eosdem.) Ne dicat illos fuisse bonos uiros, suos autem impudentiores, nec illis similes. Particula *istos*, fortasse, nunc pro *hos*, enim, ponitur, Attico modo locutionis. Etenim illud quanquam scientibus, uobis tamen dicam.

In uniuersum igitur.) Aliud argumentum, quod sententiam eius labefactat, qua dicit, Propter uos infestor.

Si ei curae fuisset respublica.) Raptores magis rerum communium, aut peculatores repossicisset, quam eos qui re tenui, & frugales sunt.

De quibus apud hos iudicium factum est.) Ne obijceretur, tamen si perperam fecerunt, tamen ignorati sunt: subiecit, factum esse de eis iudicium. Sequitur alia obiectio: adducti sane in iudicium, sed iidem absoluti sunt. Ne igitur iudicium calumniari uideretur, subiecit refutationem, quorum alij capite poenas dederunt. Deinde quia quidam propter calumnias per iniuriā interficiuntur, fecit eos suo iudicio condemnatos, iudicium fugisse.

Cum ita sis audax & eloquens.) Alia incommodi correctio. Tamen si illi perperam fecerunt, ego tamen homo commodus & timidus accusare non potui. propterea subiecit, Cum ita sis audax & eloquens.

Ob inexplebile ingenium, bisariam.) Siue a socialibus tributis, siue quod, praeterquam quod nihil conferunt, Rempublicam depeculantur.

Neque enim facilius est.) Haec eversio causarum dicitur. Sublatis enim a ijs, eam quam uolumus, relinquimus. Quod autem dicit, huiusmodi est: neque expeditius est mihi totum hominum parum delinquentium odia suscipere, & magis inuadendi sunt pauci & pluribus constricti delictis: neque etiam quod id populare esse putares, pauperum mala curiose indagasti, diuitum autem neglexisti.

10 Contrarium enim magis decuit.

Athenienses una cum inquilinis uinciens.) Vt eum in uniuersae multitudinis odium adduceret, in memoriam reuocat, quibus contumelijs affecerit uniuersos. Idem & in Midiana fecit oratione, Midiam in omnium ordinum odium adducendo, equitum, Areopagitarum, populi. Idem & in oratione contra Aeschinem fecit, qua Charetem ab Aeschine alienare, & sibi conciliare uult eum, a quo populus animo erat alienus. Eum igitur ab aduersario alienat, & sibi conciliat.

Num frustra edificatus esset carcer.) Quid obturbatis reipublicae habitatio uobis opportuna attributa est. Carcerem illum occupate, quem propter uos, patres extruxerunt.

Equidem affirmarim.) Interrogantibus de carcere, omnino responderem frustra extructum esse, quod quidem ad patrem tuum attinet. Neque enim eum custodire potuit: sed ridicula res uisus est, elapso eo, carcer.

Cum exultasset Bacchanalibus.) male pompa & celebritate usus. Cum enim moris sit eo tempore solui captiuos, propter festum, deinde rursus in uincula conijci: fuga sua Bacchanalia contumelia affecit.

ARISTOCRATEAE DEMOSTHENIS ORA-

TIONIS ENARRATIO, HIERONYMO Vuolfio interprete.

Emo uestrum, Athenienses, me uel ulla priuata similitate impulsam, ad Aristocratem iustum uenire accusandum.)

40 Duplex est haec oratio, quemadmodum & Timocratea. Nam & argumentum uiolatarum legum, quod reum agitur, habet: & aliud asciticium continet, de Chersoneso. Dicit autem possit, ratione similitudinis habita, praesentem orationem

illi de Corona esse aduersaria. Ibi enim Demosthenem dignum esse praemio contendit Ctesiphon: hic Eutycles Aristocratem accusat uiolatarum legum, & indignum esse praemio ait Charidemum. Constitutionem constat esse negocialem scriptam, & in eo positam controuersiam, utrum confirmandum sit senatusconsultum, nec ne? Orationis capita tria sunt: iustum, legitimum, & utile. Quorum, iustum, & legitimum, ex materia negotiorum proprie incidunt: utile